

INGEZONDEN.

DE ARTS-KUNSTENAAR.

Op de tentoonstelling van schilderijen enz., te Nijmegen gehouden ter gelegenheid van de feestelijke herdenking der 700 jaar geleden verkregen stadsrechten, werd de eerste prijs, de gouden medaille toegekend aan collega HENK WIEGERSMA uit Deurne. Zijn inzending bestond uit drie schilderijen, waaronder „de drinker”. Het is bijzonder werk, dat treft.

Den arts-kunstenaar hartelijk geluk met deze erkenning.

Amsterdam, 1 September 1930.

TH. HAMMES.

Dr. PINKHOF EN DE „VOLHARDING”.

Dr. PINKHOF schrijft in het nummer van 16 Aug. een artikel, waarin hij zegt: „Niet alleen, dat dit ziekenfonds geen vrije keus toelaat tusschen alle te goeden naam en faam bekend staande artsen, die bereid zijn, ter plaatse ziekenfondspractijk uit te oefenen, maar het verbiedt zijn artsen ook de vrije practijk.

Leden onzer Maatschappij zouden zich, door thans een betrekking als de genoemde te aanvaarden, blootstellen aan de strafmaatregelen, die reeds enkelen getroffen hebben en door den rechter zijn erkend”.

Dit laatste nu vind ik niet te verdedigen. Immers deze zelfde Maatschappij steekt in Amsterdam geen vinger uit om de vrije artsenkeuze voor fysieke therapie — thans gemonopoliseerd in het Instituut voor fysieke Therapie — uitgevoerd te krijgen.

Nu weet ik wel, dat hierop geantwoord wordt, dat de behandeling het gemakkelijkst in een centrale inrichting kan geschieden, doch dit kan blijven bestaan. Waarom kunnen de gevestigde physio-therapeuten niet *consultatief* werkzaam zijn en de ziekenfondspatiënten voor *behandeling* naar die inrichting verwijzen, zooals dit ook met particuliere patiënten geschiedt?

Zooals gezegd doet de Maatschappij niet de minste moeite om dit monopolie op te heffen. Indien de Maatschappij dus een veroordeeling voor den rechter uitlokt van leden, die zich aan de Volharding verbonden — persoonlijk keur ik deze verbintenissen ook af — mist zij m.i. daartoe het moreele recht.

Immers indien één der jonge physiotherapeuten, doordat in Amsterdam geen vrije artsenkeus voor hem bestaat, zich om den broode verbindt als arts aan de Volharding, waar ook geen vrije artsenkeus bestaat, is hij in Amsterdam een goed Maatschappijlid, in Den Haag een uitgestootene.!

Ik acht mij daarom verplicht om in voorkomende gevallen, ter wille van een juiste rechtspraak, den rechter hierop attent te maken, alvorens hij een veroordeeling uitspreekt.

EM. ROSELAAR.

EEN NIEUWE BEROEPSZIEKTE DER MIJNWERKERS?

Dr. WILLEMSE te Kerkrade heeft in zijn artikel, voorkomende in no. 30 van dit *Tijdschrift*, niets nieuws medegedeeld voor zoover hij de mogelijkheid aanneemt, dat het ondergaan of het aanschouwen van een ernstig ongeval in de mijn angstgevoelens kan opwekken bij het voortzetten van den mijnarbeid en daardoor een afkeer van dat werk kweekt en onderhoudt, welke ten slotte tot arbeidsongeschiktheid leiden kan. Het zou al zeer vreemd zijn, indien bij mijnwerkers niet voorkwam, wat bij schepelingen, rangeerders, vliegeniers, wagenbestuurders, enz. onder gelijke omstandigheden als volkomen verklaarbaar aanvaarden. Het eenige opmerkelijke is wel, dat WILLEMSE met betrekking tot den omvang van dat verschijnsel bij mijnwerkers een oordeel vormt en uitspreekt, waardoor de ziekte recht krijgt op een eigen plaats in de pathologie en aanspraak mag maken op een eigen naam: de „anthracophobie”. Hier houdt de overeenstemming met WILLEMSE ten eenenmale op en ik